

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Janem Čížkem v právní věci

žalobce: **O. H.**, narozený x,
státní příslušník Ukrajiny,
bytem x,
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Císařem,
sídlem Vinohradská 22, Praha 2,

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 1. 2020, č. j. CPR-23380-6/ČJ-2018-930310-V242,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou dne 20. 1. 2020 se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán

I. stupně“) ze dne 19. 6. 2018, č. j. KRPS-101711-30/ČJ-2018-010023-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 222/2017 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“, viz čl. II bod 1 zákona č. 176/2019 Sb.), správní vyhoštění, stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území států Evropské unie, v délce 6 měsíců od okamžiku, kdy pozbyde oprávnění k pobytu na území České republiky, doba k vycestování mu byla určena v délce 15 dnů od právní moci rozhodnutí, a to za současného konstatování, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 120a zákona o pobytu cizinců.

2. Dle žalované správní orgán I. stupně správně podřadil posuzovaný případ pod § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce byl v období od 15. 3. 2018 do 31. 3. 2018 neoprávněně zaměstnán bez povolení k zaměstnání na stavbě bezkontaktní myčky v Kladně. Správnímu orgánu I. stupně nelze vytknout, že by shromažďoval pouze důkazy svědčící v neprospěch žalobce. Na základě shromážděných důkazů správní orgán I. stupně zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobce po celou dobu řízení neprojevil aktivitu a sám ani nepoukázal na případnou existenci dalších důkazů, které by v jeho prospěch svědčily. Žalovaná se dále obsáhle věnovala povaze polského víza uděleného žalobci, které jej za splnění dalších podmínek opravňovalo k výkonu práce na území Polska, nikoliv na území jiného členského státu EU včetně České republiky. Provedené důkazy ani žádné indicie nenasvědčují tomu, že by žalobce uzavřel pracovněprávní vztah s polským zaměstnavatelem, který by jej případně vyslal vykonávat práci na území České republiky. Žalobce nebyl schopen k údajnému polskému zaměstnavateli sdělit nic bližšího. Obsah spisu nasvědčuje tomu, že na území Polska žalobce nepracoval a pracovní činnost vykonával ve prospěch blíže neustanovené české společnosti. Již jen skutečnost, že na území Polska nebyl smluvně vázán, dokládá, že jde o zneužití práva volného pohybu. V projednávané věci pak nebyla zjištěna nepřiměřenost uloženého opatření, neboť sám žalobce výslovně uvedl, že neexistuje žádná překážka znemožňující mu vycestovat do země původu a že toto vycestování nebude pociťovat jako zásah do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce v průběhu řízení nenamítl ani žádnou překážku, která by mu návrat do země původu znemožňovala. Právo pobývat na území cizího státu pak nepatří do kategorie základních lidských práv, a připočte-li se k tomu skutečnost, že žalobce na území České republiky vykonával práci bez vydaného povolení, čímž porušil právní předpisy, nejví se uložené opatření jako nepřiměřené, a to včetně jeho délky. Ačkoliv je pravdou, že žalobce se kromě nelegální práce nedopouštěl dalších protiprávních jednání, musel mít vědomí o protiprávnosti výkonu práce, přičemž se ani nesnažil činit kroky k nápravě tohoto stavu. Takové rozhodnutí pak dle žalované s ohledem na všechny okolnosti není v rozporu s rozhodovací praxí v obdobných případech. Prvostupňové rozhodnutí bylo ohledně otázky přiměřenosti a hrozící újmy z případného návratu žalobce do země původu vydáno v souladu se závazným stanoviskem dotčeného orgánu, které bylo pro účely odvolacího řízení potvrzeno závazným stanoviskem ministra vnitra. Nepřiměřeně krátkou pak žalovaná neshledala ani dobu určenou k vycestování žalobce z území České republiky.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

3. Žalobce předně namítl, že žalovaná nedostatečně zjistila skutkový stav věci, jak jí to ukládá § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní

řád“), a dále opomenula zjišťovat rovněž okolnosti svědčící ve prospěch žalobce ve smyslu § 50 odst. 3 správního řádu, čímž rovněž porušila § 2 odst. 3 a odst. 4 správního řádu, neboť rozhodnutí neodpovídá okolnostem daného případu a oprávněným zájmům žalobce. Žalovaná nevypořádala zejména odvolací námitky žalobce směřující proti nepřiměřenosti prvostupňového rozhodnutí. Forma uloženého opatření i délka správního vyhoštění odporují základním zásadám činnosti správních orgánů, především z hlediska proporcionality a právní jistoty. Žalobce měl platné pobytové oprávnění a plně spolupracoval se správním orgánem (míněny patrně oba správní orgány – pozn. soudu). Správní orgán měl volit řešení s nejmírnějším zásahem do práv žalobce, například umožnit žalobci, aby dobrovolně opustil území České republiky. Vyhoštění žalobce stigmatizuje do budoucna a jeho délka je zcela nepřiměřená okolnostem případu. Nepřiměřenost žalobce spatřuje v tom, že se jednalo o ojedinělé porušení právních předpisů, které se událo již před bezmála 2 roky, přičemž průtahy nebyly způsobeny jednáním žalobce. Délku správního řízení bylo třeba zohlednit již ve správním rozhodnutí a dobu vyhoštění alespoň přiměřeně zkrátit, neboť samotná skutečnost vedení řízení o správním vyhoštění (kdy neběží lhůta uloženého správního vyhoštění) má neblahé následky do soukromého života žalobce, což je v rozporu s § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života však bylo provedeno pouze formalisticky. V případě vyhoštění je přitom prakticky vyloučené, aby byl žalobci v budoucnu umožněn pobyt na území České republiky. Přiměřenost rozhodnutí nelze rovněž stavět na jediném kritériu spočívajícím ve zjištění, že cizinec má ve své původní vlasti zázemí. V tomto bodě je proto rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Rozhodnutí je rovněž neúčelné, neboť jím bylo uloženo správní vyhoštění na dobu 6 měsíců, ačkoliv žalobce opustil Českou republiku krátce po zahájení řízení o správním vyhoštění. Vyhoštění je tedy nadbytečné, neboť jeho cíle bylo dosaženo a ochrana zájmů společnosti nevyžaduje již uložení správního vyhoštění. Pokud by účelné bylo, měl by být tento účel formulován v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Závěrem žalobce shrnul, že skutkový stav byl nedostatečně zjištěn, správní orgány nedbaly základních zásad své činnosti, poškodily zájmy žalobce a správní řízení vykazuje zásadní průtahy, což v souhrnu zakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí.

4. Žalovaná ve stručném vyjádření k žalobě nejprve uvedla, že se nemůže blíže vyjádřit k námitkám uplatněným v žalobě, neboť nesouvisejí s daným řízením a nevztahují se k osobě žalobce. Má však za to, že postupovala v souladu s právními předpisy, a proto navrhl zamítnutí žaloby.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

5. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žaloba je tedy věcně projednatelná. Soud vycházel při přezkumu napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
6. Ve věci samé soud rozhodl bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť s tím oba účastníci výslovně souhlasily. Žalobce vyjádřil původně prostřednictvím svého zástupce nesouhlas s tímto postupem, avšak dne 16. 3. 2020 zástupce žalobce soudu telefonicky

sdělil, že na ústním jednání netrvá. Jelikož takový úkon lze učinit i ústně (§ 41 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 64 s. ř. s.), rozhodl soud opatřením o zrušení jednání původně nařízeného na den 17. 3. 2020.

7. Ohledně tvrzení žalované, že žalobcem uplatněné námitky se netýkají projednávané, nýbrž jiné osoby, soud pouze konstatuje, že mu na základě tohoto stručného a blíže nekonkretizovaného tvrzení není zřejmé, z čeho tak žalovaná usuzuje. V žalobě je srozumitelně a určitě označeno napadené rozhodnutí i osoba žalobce, přičemž i uplatněné žalobní námitky jsou v převážném rozsahu dostatečně konkretizované a přiléhavé. Soud neshledal, že by věcnému přezkumu napadeného rozhodnutí bránila jakákoliv procesní překážka.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

8. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 31. 3. 2018 byl žalobce kontrolován na stavbě bezkontaktní myčky vozidel v K.. Byl přitom zastižen ve znečištěném pracovním oděvu při práci na stavbě. Na místě žalobce předložil cestovní doklad, v němž bylo vyznačeno vízum typu „D“ s možností více vstupů a účelem pobytu 05 vydané Polskou republikou s platností od 29. 12. 2017 do 15. 6. 2018. V cestovním dokladu je razítkem vyznačen poslední příjezd do schengenského prostoru dne 28. 1. 2018 (hraniční přechod V. N.). Součástí spisu je dále fotografie žalobce pořízená na pracovišti. Žalobce sdělil, že nemá vydáno žádné povolení k zaměstnání a není držitelem živnostenského oprávnění. Na základě výše uvedeného bylo s žalobcem ještě týž den zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců. V průběhu výsledku za účasti tlumočnicka do ruského jazyka žalobce uvedl, že je ženatý a bezdětný, jeho manželka žije na Ukrajině. S manželkou a rodiči žijí v rodinném domě otce. Nebylo mu vydáno žádné pracovní povolení či živnostenské oprávnění, pouze polské vízum. Do České republiky přicestoval naposledy 28. 1. 2018 přes Polsko. Za dva dny odjel do Polska za prací, avšak po týdnu odjel z důvodu špatného počasí do Dánska za kamarády, kdy byl asi týden. Pak se vrátil do Polska, kde ale stále nebyla práce, a tak se rozhodl odjet do České republiky. I zde práce nebyla z důvodu počasí. Tak se telefonicky spojil s polskou společností, kde mu řekli, že má zůstat v České republice, než mu pošlou dokumenty, na které bude moci pracovat, a zároveň mu seženou práci. Dokumenty mu byly zaslány na adresu kamaráda. Práci na K. mu zprostředkovala polská společnost, u níž je zaměstnán. Volali mu, aby jel na K., kde ho budou čekat lidé z české společnosti. V České republice neuzavíral pracovní smlouvu, nic nepodepisoval, pracoval jen na ústní dohodu. V Polsku na poslední vydané vízum nikdy nepracoval. Do České republiky ho poslala polská společnost, její název však neví. V K. pracoval od 15. 3. 2018, od pondělí do soboty od 7 do 17 hodin. Práci mu zadávali Češi K. a M., kteří také kontrolovali odvedenou práci. Prováděl pokládku zámkové dlažby a pomocné stavební práce. Jako odměna mu bylo přislíbeno 1 000 USD. Peníze mu měly být vyplaceny den po výsledku po cestě domů. Měl se pro ně zastavit v Polsku. Docházku na stavbě zapisoval kolega A., který na stavbě také pracoval. Pracovní pomůcky byly na stavbě, pracovní oděv měl vlastní. Dále uvedl, že v České republice nemá žádné vazby, nucené vycestování pro něj nebude zásahem do rodinného života a neexistuje překážka, která by mu bránila vycestovat.
9. Správní orgán I. stupně si vyžádal vyjádření Úřadu práce České republiky ze dne 25. 5. 2018, v němž dožádaný potvrdil, že žalobci nebylo vydáno povolení k zaměstnání. Součástí spisu je dále závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 15. 4. 2018, podle

něhož je vycestování žalobce na Ukrajinu možné. Přípisem ze dne 1. 6. 2018 správní orgán I. stupně vyzval žalobce prostřednictvím jeho zmocněnce k seznámení se s podklady a poučil jej o možnosti vyjádřit se k nim. Tohoto práva žalobce nevyužil. Následně správní orgán I. stupně vydal dne 19. 6. 2018 prvostupňové rozhodnutí, jehož výrok je rekapitulován v bodě 1 odůvodnění tohoto rozsudku. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce dne 4. 7. 2018 blanketní odvolání, které konkretizoval podáním ze dne 12. 7. 2018.

10. Žalovaná v odvolacím řízení doplnila správní spis o závazné stanovisko ministra vnitra ze dne 10. 10. 2019, včetně podkladů pro jeho vydání. V návaznosti na to žalovaná poučila žalobce o právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a o možnosti vyjádřit se k nim. Žalovaná pak vydala napadené rozhodnutí, jehož obsah soud shrnul v bodě 2 odůvodnění tohoto rozsudku.

Posouzení žalobních bodů

11. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců „[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání [...]“.
12. Soud předně konstatuje, že obecnou námitku žalobce o porušení § 2 odst. 3 a odst. 4, § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu nelze považovat za řádný žalobní bod podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Žalobce toliko cituje uvedená zákonná ustanovení, aniž by je podepřel jakýmkoliv konkrétnějším a individualizovaným skutkovým tvrzením, zejména o tom, jaké skutečnosti svědčící v jeho prospěch nebyly žalovanou zjištěny [srov. např. bod 23 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017 – 72; všechna citovaná rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz]. Soud se touto námitkou proto nemohl blíže zabývat. Lze jen konstatovat, že žalobce konkrétně nezpochybnil žádný z podkladů pro rozhodnutí nad rámec prostého a nepodloženého tvrzení, že disponoval pobytovým oprávněním, a sám zůstal pasivní a nenavrhl žádný důkaz, na jehož základě by bylo možné učinit jiný závěr o projednávané věci. Soud s ohledem na obsah spisu ve shodě se správními orgány neshledal existenci jakékoli skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce, kterou by správní orgány ve svých rozhodnutích nezohlednily.
13. Důvodnou soud neshledal námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z toho důvodu, že se žalovaná nevypořádala s odvolacími námitkami žalobce. S tímto tvrzením nelze souhlasit. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí pečlivě zabývala důvody uvedenými v odvolání a přiléhavě, srozumitelně a dostatečně konkrétně popsala důvody, proč neshledala odvolání důvodným (viz zejm. str. 6 až 13). Námitka není důvodná.
14. První konkrétně rozvedenou námitkou žalobce brojil proti nepřiměřenosti uložení správního vyhoštění. K tomu soud uvádí, že § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro správní uvážení, pokud jde o volbu, zda cizinci uloží správní vyhoštění, nebo nikoliv (viz rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 – 31, bod 45). V této souvislosti tedy není relevantní, jaká byla délka řízení o vyhoštění, zda se jednalo o jednotlivý exces žalobce nebo zda je trestně zachovalý. Stejně tak skutečnost, že měl v době zjištění nelegální práce platné vízum vydané Polskou republikou, nebrání vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Podstatné

není ani to, že žalobci by mohlo být znemožněno obstarání dalšího pobytového oprávnění. Tvrzení o způsobeném stigmatu a budoucích problémech v životě žalobce jsou natolik nekonkrétní, že neumožňují bližší zhodnocení. Žalobce toto tvrzení nikterak neupřesnil a není úkolem soudu domýšlet, jaké případné dopady by v důsledku uloženého zákazu vstupu na území členských států Evropské unie mohly nastat, ani vyhledávat důkazy k prokázání těchto tvrzení. Námitka je proto nedůvodná.

15. Dále žalobce namítl, že žalovaná nedostatečně posoudila přiměřenost zásahu do jeho soukromého a rodinného života. I této námitce soud nemůže přisvědčit. Správní orgány své povinnosti beze zbytku dostály a zohlednily veškeré skutečnosti vymezené v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, což ostatně připouští i sám žalobce – má jen za to, že je posoudily formalisticky a nezohlednily individuální rozměr případu. To ale není pravda. Správní orgán I. stupně i žalovaná ve svých rozhodnutích (viz str. 7 prvostupňového rozhodnutí a str. 9 až 10 a str. 11 až 12 napadeného rozhodnutí) poukázaly na řadu konkrétních okolností (zejména těch, které sám žalobce uvedl při svém výslechu), z nichž plyne, že do soukromého a rodinného života žalobce nebude nepřiměřeně zasazeno. Správní orgány zohlednily, že žalobce je zdravý, není zranitelnou osobou, je schopen se o sebe postarat, trvale žije na Ukrajině v rodinném domě, kam se chce vrátit, nemá v České republice žádné společenské a kulturní vazby ani závazky a pohledávky a navíc neuvedl žádné překážky, jež by mu bránily ve vycestování. Jak je patrné, skutečnost, že žalobce má na Ukrajině zázemí, nebyla jedinou, kterou správní orgány vzaly v potaz.
16. Tyto ani ostatní uváděné skutečnosti žalobce v žalobě nijak nezpochybňuje, pouze vyjadřuje obecný nesouhlas s posouzením otázky přiměřenosti. Skutečnost, že žalobce měl v době zjištění nelegálního zaměstnávání platné vízum vydané Polskou republikou, nelze vzít při hodnocení přiměřenosti správního vyhoštění do úvahy, neboť sama o sobě nesvědčí o existenci jakéhokoli aspektu rodinného či soukromého života. Vzhledem k nedoložení jakéhokoli soukromého a rodinného života na území České republiky nemůže vyhoštění představovat nepřiměřený zásah ani s ohledem na to, že žalobci v důsledku stanovení doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území Evropské unie, nebude moci být uděleno vízum či jiný typ povolení k pobytu ani v budoucnu. Námitka je proto nedůvodná.
17. Dále žalobce namítl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť absentuje zdůvodnění doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Stanovení doby zákazu vstupu je výsledkem správního uvážení, které podléhá jen omezenému soudnímu přezkumu. Soud zkoumá, zda posouzení správních orgánů nebylo excesivní či svévolné a zda bylo dostatečně odůvodněno (srov. bod 46 shora citovaného rozsudku NSS sp. zn. 2 Azs 289/2017). V dané věci správní orgán I. stupně na str. 8 prvostupňového rozhodnutí uvedl základní okolnosti, na základě nichž stanovil délku zákazu vstupu, konkrétně jmenoval závažnost a délku neoprávněného zaměstnání žalobce, jakož i zavedenou správní praxi v obdobných případech. Tyto okolnosti vedly správní orgán I. stupně k uložení doby na spodní hranici zákonného rozmezí. S úvahou správního orgánu I. stupně se ztotožnila i žalovaná (viz str. 11 a 12 napadeného rozhodnutí), jež doplnila, že žalobce se mimo neoprávněný výkon práce nedopustil jiné protizákonné činnosti, naopak ovšem poukázala na to, že nic nesvědčilo o tom, že by žalobce hodlal v den pobytové kontroly pracovní činnost ukončit. K žalobcem požadovanému „smírnému řešení“ by mohlo být přistoupeno pouze v případě zjištění překážky vydání rozhodnutí podle § 119a zákona o pobytu cizinců. Taková situace však

nenastala. I podle názoru soudu, byla délka zákazu vstupu na území členských států Evropské unie uložena při samé spodní hranici zákonného rozpětí, a její uložení zjevně nevybočuje z mezí správního uvážení.

18. Je sice pravdou, že žalobce byl nelegálně zaměstnán poměrně krátkou dobu (asi dva týdny), avšak k této skutečnosti správní orgány přihlédly a byla jedním z důvodů, proč byla doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území EU, stanovena pouze v délce šesti měsíců. Délka vyhoštění se nejvíce jako nepřiměřená ani s ohledem na další žalobcem uváděné okolnosti, neboť, jak již bylo uvedeno, byla zvolena při spodní hranici rozmezí (maximální doba činí 5 let). Nebyl-li by žalobce trestněprávně zachovalým či jednalo-li by se o opakované zjištěné porušení zákona o zaměstnanosti, byl by na místě naopak přísnější postih; obdobně by mu bylo k tíži, neměl-li by ani pobytové oprávnění, neboť by byl dán další důvod k jeho vyhoštění [§ 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců]. Tvzení, že se v tomto bodě jedná o odklon od běžné praxe správního orgánu, je opět nekonkrétní. Žalobce nespecifikuje žádné jiné případy, s nimiž tento porovnává. Zdejšímu soudu je naopak z úřední činnosti známo, že žalovaná v obdobných případech ukládá správní vyhoštění ve shodné délce, a to i pokud jde jen o několik dní neoprávněného výkonu práce (např. věc vedená zdejším soudem pod sp. zn. 42 A 4/2018). Soud má tedy za to, že správní orgány délku vyhoštění řádně odůvodnily a nedopustily se excesu. Námitka je proto nedůvodná.
19. Žalobce rovněž namítl, že uložení správního vyhoštění je neúčelné. K této námitce lze zopakovat, že správní orgány nemají v případě zjištění naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců možnost správního uvážení, pokud jde o volbu, zda cizinci uloží správní vyhoštění, nebo nikoliv. Zákon jim v takovém případě, nejsou-li splněny podmínky podle § 50a odst. 6 a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, ukládá rozhodnout o správním vyhoštění. Z hlediska právní jistoty a účelnosti uloženého opatření je jisté důležité, aby bylo o správním vyhoštění rozhodnuto pravomocně v co nejkratší době. Skutečnost, že cizinec již území opustil, nicméně nebrání vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť je zcela na místě deklarovat nezákonnost žalobcova jednání.
20. Konečně neúčelnost, respektive nepřiměřenost správního vyhoštění, nelze spatřovat ani v tom, že napadené rozhodnutí bylo vydáno více než 22 měsíců od zahájení správního řízení. Jak již bylo uvedeno, správní orgány nemají v případě naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců možnost správního uvážení, zda správní vyhoštění udělit či nebo nikoliv. Běh času nijak neoslabuje účel rozhodnutí o správním vyhoštění, kterým je i deklarace nezákonnosti žalobcova jednání. Ačkoliv i tuto skutečnost tedy může správní orgán zohlednit v rámci úvahy o stanovení délky správního uvážení, nelze za daných okolností, kdy se jedná o dobu stanovenou při spodní hranici zákonného rozpětí, uvažovat o diskrečním excesu ze strany žalované. Soud pro úplnost podotýká, že porušení zákonných lhůt pro vydání rozhodnutí zásadně nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (srov. např. bod 22 rozsudku NSS ze dne 18. 1. 2018, č. j. 1 Azs 397/2017 – 31). Námitka je proto nedůvodná.
21. S ohledem na shora uvedené závěry soud žalobu zamítl jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
22. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., z něhož plyne, že právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem má účastník, který byl

ve věci plně úspěšný. Žalobce nebyl ve věci ani z části úspěšný, náhrada nákladů řízení mu proto nenáleží. Žalovaná byla sice plně úspěšnou, žádné náklady jí však v řízení před soudem nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly a přiznání jejich náhrady ani nepožadovala.

Poučení :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 18. března 2020

Mgr. Jan Čížek, v. r.
soudce